

4. Kurz přežití

„Ale to ste fakt nemuseli. Víte, že narozeniny nikdy nijak výrazně neslavím a dárků nežádám,“ povídal překvapený Blázen, který oslavu vůbec nečekal.

„Kapitáne, nedělejte skromnýho,“ opáčila Urgha a držela v ruce popsaný papír ruční výroby.

„Šéfe, já myslím, že ten dárek je blbost, když máte mě, ale Madam Kawasaki si trvala na svém.“

„Nedělejte zagorky a vymáčkněte se konečně,“ pálil Blázen nervozně brko.

„Kapitáne, máme pro vás tříměsíční kurz přežití pro tři účastníky vedený slavným Krillem,“ řekla Urgha a podávala Kapitánovi papír.

„A to ste se posrali, copak máme málo zábavy? Kurzů přežití už máme za sebou hromadu,“ kroutil Blázen hlavou nad neobvyklým dárkem.

„Šéfe, já sem říkal, že je tenhle present zkurvenej nesmysl.“

„Pongu počkej, jestli je od Madam Kawasaki, tak bych ji nerad urazil. Přeci jen máme nadstandardní vztahy.“

„Šéfe, ale pojedu teda s váma a k tomu chci Kokota, mohl by se hodit.“

„To by asi neměl bejt problém,“ odpověděl stručně Blázen a zapálil nový brko.

„Můj vůdce, míříme na trénigovou planetu určenou k výcviku ozbrojených složek spadajících pod Velkou radu. Podle historických záznamů zde kdysi žila rozvinutá civilizace, která vyhubila sama sebe.“

„Jak vyhubila?“ zeptal se Blázen a pozoroval vesmír před sebou.

„Nikdo neví, prostě zmizela a spolu s ní většina života na zemi i ve vodě.“

„Pánové, velmi podezřelá hovadina,“ zvedl Pong hlavu od lajn.

„Na světě je podezřelejších věcí,“ konstatoval suše Blázen a otevřel oroseného lahváče.

„Můj vůdce, samozřejmě máte pravdu. Mám například teď podezření, že nás čeká solidní nuda,“ řekl Kokot a kontroloval letovou trasu.

Poznali okamžitě, že přiletěli do cílové planetární soustavy, jelikož začala blikat kontrolka komunikátoru.

„Tady Blázen,“ řekl Blázen.

„Můžete zapnout obraz?“ odpověděl hluboký hlas. Kokot zapnul videopřenos a zobrazovací jednotku. Po krátkém zrnění se objevil medvěd v uniformě.

„Jmenuji se Medvěd Krill a budu váš instruktor přežití. Až skončíme, nebudete se bát sami přespat v lese.“

„Moment člově... medvěde, seš si jistej, že víš s kým mluvíš?“ přivřel Pong jedno oko.

„Naprosto bezpečně. Jenom s dalšíma namachrovanejma frajerama, který si myslej, že když viděli pár televizních pořadů o přežití v divočině, tak zvládnou naprosto všechno. No a...“

„Ehm...“ pokusil se Blázen vstoupit do rozhovoru.

„... já sem tady od toho, abych vás vyvedl z omylu. Tady přežijou jen ti nejlepší z nejlepších,“ dokončil Medvěd Krill uvítání.

„Až přistaneme, tak si popovídáme,“ řekl Blázen a vypnul komunikaci.

„Co to kurva bylo?“ zeptal se.

„Šéfe, já nevím, ale nějakej kokot. Já ho pořádně proplesknu, až přistanem.“

„Můj vůdce, ještě bych nepropadal panice, pořád to může být součást hry. Uvědomte si, že sem posílá Velká rada jenom vybrané jedince.“

„Na tom by něco mohlo bejt,“ drbal se Pong v bradce a aby se uklidnil, začal rýsovat lajny rovnou dvě.

Navigační signál dovedl Kapku na oběžnou dráhu, po které udělali několik obletů. Planeta vypadala jako jakákoliv jiná planeta s podmínkami vhodnými pro život. Moře, oceány, kontinenty a oblaka.

„Pěkný místo. Škoda, že je opuštěný,“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, asi nebude úplně jednoduchý přistát na povrchu,“ pověděl Kokot, když prolétali polem trosek. Příjímač automatického navigačního systému začal opět blikat.

„Asi bysme měli následovat signál,“ pověděl Pong.

„To bychom měli,“ souhlasil Kokot a nechal navigační systém, aby s lodí přistál

Signál je zavedl do klimaticky příjemné části pevniny na pobřeží oceánu. Krajina byla pokrytá zelenými loukami a nekonečnými lesy. Přistávací plochu postavili v blízkosti strohých armádních budov. Z jedné vyšel chlupatý dvounohý tvor a šel směrem ke Kapce.

„Šéfe, tady je ale ticho,“ konstatoval Pong, když vyšli z nákladního prostoru.

„To teda je,“ snažil se Blázen zachytit jakýkoliv zvuk.

„I v hrobě je větší rámus, ale fakt dobře se tu spí. Já jsem Medvěd Krill a udělám z vás opravdový bojovníky.“

„Něco bys měl vědět...“ začal Pong, ale Medvěd ho přerušil.

„Jestli máš něco na jazyku, tak to řekneš večer. Pořádně zapaříme, protože od zítra následující tři měsíce nebude příležitost.“

„Ach jo,“ odsekl Pong, ale nechtěl vyvolávat konflikt dřív, než bylo nutný.

„Moment, to ste fakt skutečně vy? Takovou parádní vyhlazovací akci sem v životě neviděl,“ příšerně se večer v jídelně divil Medvěd zjištění, koho má na kurzu.

„Jo debile, sme to fakt my a sme rádi, žes to konečně pochopil,“ zapálil Blázen pořádný brko.

„Já sem myslel, že ste nějaký dvojníci - pomatený fanoušci, který napodobujou svý hrdiny. Sem myslel, že si ze mě Madam Kawasaki trochu vystřelila, když mi povídala, kdo sem přijede.“

„Vy se nějak blíž znáte?“ zeptal se Blázen.

„Trochu, dělal jsem ji pár let osobního strážce, když začínala s byznysem. Ale víte, já mám rád klid, tak sem skončil a odešel pracovat jako instruktor a trenér přežití pro Velkou radu.“

„Jo takhle,“ řekl Kapitán a podíval se po Pongovi.

„Šéfe, myslím, že si užijem pěkných pár týdnů. Co všechno můžeme dělat, kromě přežívání v lese o zelenině a ovoci?“

„Je to tady trochu extrémní, ale nic kromě chlastání. Pálím všechno možný a vyrábím luxusní pálenky pro podnik Madam Kawasaki,“ pověděl pyšně Medvěd a šel do vitriny pro pár lahví označených jednoduchou nálepkou s obrázkem medvěda.

„Můj vůdce, řekl bych, že Madam Kawasaki věděla přesně, jak vám dopřát klidnou dovolenou,“ řekl Kokot a usrkával brčkem olej ze sklenice.

„To teda nevím Kokote, právě sme se dozvěděli, že budeme tři měsíce chlastat a žrát zeleninu. Možná bude lepší, když přineseš z Kapky všechny konzervy s lančmítem a šunkou,“ dumal Blázen a podíval se po Medvědovi.

„Kdy si měl naposledy nějaký maso?“

„Helejte, to bych raději nerozebíral, protože vám asi musí bejt jasný, že maso, který tady zemře, už se nikam dál neveze. Občas potřebuju maso a nežeru akorát medvědy. Nejsem kanibal, volové,“ odpověděl Krill.

„Tak to mi spadnul kámen ze srdce, ty vole,“ zasmál se Blázen a otevřel dalšího lahváče.

Pravda je taková, že seznamovací večírek trval asi čtrnáct dní, během kterých spálili jeden barák a Medvěd sežral dobrou polovinu masových konzerv.

„Šéfe, možná bysme měli trochu zvolnit, jinak tady vytuhnem. Má tu strašný zásoby kořalky a všechno to prostě nevychlastáme,“ seděl Pong vedle Blázna.

„Zítra, že jo Medvěde?“ odpověděl Kapitán a díval se po Krillovi.

„Jo, jo, jo, v pohodě,“ zamručel Medvěd. Chvilí se pokoušel postavit na obě nohy, ale úspěšně zahučel pod stůl a začal hlasitě chrápat.

„Zítra“ se protáhlo zhruba na dva dny, během kterých nešel Medvěd probudit. Kapitán Blázen s Pongem a Kokotem tedy využili volný čas k prohlídce okolí a několika letům nad planetou.

„Můj vůdce, stáhl sem z počítače detailní armádní mapy a je tu spousta opuštěných míst, které zanechala zmizelá civilizace.“

„Prozkoumal to tady někdo někdy?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, nikoliv. Planeta slouží k vojenským účelům. Střelnici na jižním kontinentu jste viděl.“

„To sem viděl a překvapilo mě, že neodpálili atomovky.“

„Šéfe, protože nejsou debilové, vždyť místní kořalky jsou rozhodně nejlepší, jaký sme kdy měli možnost pít,“ zasmál se Pong a sledoval z Kapky výhled na povrch.

„Pravda, vůbec mě nebolí hlava,“ odpověděl Blázen. Kokot ještě chvíli létal sem a tam, než zamířil zpět na letiště.

„Kde ste byli, volové?“ přivítal je Medvěd Krill, který těžce vrávoral a občas padl na všechny čtyři nohy.

„Proletět se, nějaký problém?“ zamručel Pong.

„Nenenéé, všechno v pohodě. Jsem připravený konečně vyrazit. Máte sbaleno?“ huhlal Medvěd.

„Já mám teda sbaleno,“ zachechatl se Blázen a odpálil brko.

„Můj vůdce, zavazadlo je vždy připraveno,“ řekl Kokot a skládal do zavazadla poslední lahváče a kýty s masem.

„Já mám taky naostřeno,“ vytáhl Pong meč a předvedl několik efektních triků.

„Paráda,“ zajásal Medvěd Krill, „ale měli byste všechno nechat tady.“

„Si se posral, ne?“ zarazil se Pong a nahodil zlý výraz.

„Ale vám udělám výjimku, pivo a maso se vždycky hodí,“ rychle je Krill uklidňoval.

„Sem rád, že si rozumíme,“ schoval Pong meče.

Medvěd Krill zamířil na lesní cestu a vedl je podél zurčícího potůčku s jiskřivou vodou a spoustou vodních řas.

„Z těch pálím taky kořalku, mají vysoký obsah cukrů a myslím, že ste ji taky ochutnali. Navíc se dají jíst syrový, chutnají jako sladkej salát,“ řekl Medvěd a rukou vytrhl několik kousků.

Blázen, aby neurazil, jeden kousek rozžvýkal a s odporem v obličeji polkl.

„Ještě nemám ten správný hlad, abych jedl zeleninu. Kokote, podej mi rychle lahváče, ať spláchnu tu hnusnou chuť,“ řekl a natáhl ruku, ve které hned přistálo pivo.

„Škoda, ale za pár týdnů přijdou vhod. Tady z těch bobulí taky pálím, támhle z toho se dá taky pálit a ten oranžovej sráč, kterej vám tak chutnal, je z týhle krásky,“ ukázal Medvěd na rostlinu, která smrděla jak hovno. Než došli na místo, které mělo být na pár následujících dnů jejich útočištěm, dostali solidní botanickou přednášku o rostlinách, ze kterých se dá vyrábět alkohol. Dokonce i ze šišek jehličnanů dokázal Medvěd Krill získat šiškovici.

Pozdní odpoledne prožili výstavbou primitivních dřevěných přístřešků, které musel Kokot dovybavit drobnostmi jako pohodlnými matracemi, stolem či židlí nebo televizí. Samoomývací sedací prkénko v latríně sklidilo zaslouženou chválu. Večer pak seděli u velkého ohně v pohodlných dřevěných zálesáckých křeslech a pili pivo.

„Zítra vás začnu učit základní věc k přežití a především se zaměřím na výrobu destilačního aparátu a pálení alkoholu,“ promluvil k následujícím dnům Medvěd.

„Cože...?“ překvapeně řekl Blázen.

„No normálně, postavíme destilátor z toho co příroda dá a vypálíme mač, kterej nedaleko odsud nějakou dobu kvasí.“

„Cože...?“ nechápal Pong, „tuhle dovednost někdo potřebuje k přežití?“

„Trochu sem kvůli vám upravil program. Mi došlo, že tady s Pongem ste v naprostém bezpečí,“ odpověděl Medvěd.

„Konečně, člově... Medvěde,“ rozesmál se Pong a začal křepčit kolem ohně.

V podstatě spálili hodně dřeva a uběhlo pár dnů, než Medvěd Krill začal stavět z hlíny, dřeva a kamenných nádob destilační aparát. Mezitím dával Bláznovi přednášku o výrobě chladících trubek ze speciálního druhu lián, jejichž vedlejším produktem je halucinogenní míza, kterou sbírá pro klienty Madam Kawasaki.

Blázen věděl o tom, že Madam Kawasaki obchoduje s drogami, protože sám ji dodával tony marihuany a pervitinu měsíčně, takže při té příležitosti vyřešil s Medvědem otázku pěstování. Ten by se v podstatě nebránil, ale jak Kapitánovi vysvětlil, z marihuany alkohol nevypálí, takže ho tahle rostlina nezajímá. Našli každopádně shodu na dodávkách alkoholu pro Bláznův bar.

Instruktaž přežití probíhala v podstatě podle plánu, destilační aparát destiloval a Medvěd přikuloval další a další sudy s kvasem.

„To všechno musíme vypálit?“ zeptal se Kokot.

„Měli bychom, už se nudíte?“ odpověděl Medvěd.

„Ani ne, ale škoda je, že se tu nedá nic lovit,“ řekl Pong, který očividně trpěl nudou, ale nechtěl kazit zábavu.

„Doděláme to a půjdeme nasbírat nějaký chrousty, uvaříme si polívku. Sběrem hmyzu se dá přijít na jiný myšlenky a když budeme mít štěstí, najdeme nějaký pavouky.“

„Eh...?“ zarazil se Blázen.

„Osmažíme je nad ohněm po indiánským způsobu,“ řekl Medvěd.

„Eh... aspoň bude sranda,“ suše a bez nadšení v hlase zapálil Blázen brko.

Oheň hořel a na klaccích opékali místní tarantule velikosti jídelního talíře.

„Když sou upečený,“ sundal jednu z rožně Medvěd, „rozříznete je takhle nožem od prdele až doprostřed břicha, odtáhnete kůžičku a tak se dostanete k chutnému vnitřku.“

Blázen pohlédl na obsah pavoučího těla, začal dávit a silně zbledl.

„Já abych neurazil,“ řekl Pong a jídelní hůlkou namotal nějaký dlouhý orgán, který vymáchal v obsahu žaludku. Prohlédl si jídlo a pozřel.

„Šéfe, chutná to jak kuřecí s rokfórovou omáčkou.“

„Ještě pořád nemám ten správný hlad,“ zakroutil Blázen hlavou.

„Můj vůdce, chcete k pivu kus šunky?“ zeptal se Kokot.

„Ani ne, ale rád bych se pohnul. Co takhle vyrazit na nějaké průzkum historických staveb, ať něco vidíme?“

„Šéfe, vám se tady nelíbí? Pít je co, jídla máme hromadu,“ oponoval Pong.

„Hele Pongu, si zlenivěl nebo co?“

„Šéfe, pěkná pohodová dovolená, počasí nám přeje a žádný nebezpečí nehrozí.“

„Tady sice ne, ale tahle planeta není zase až tak bezpečná,“ odpověděl Medvěd ledabyle.

„Jak není bezpečná? Něco mi uniklo?“ vylekal se Blázen, až mu brko spadlo na zem.

„Jak bych to tak řekl, jsou místa, kam prostě nikoho nevodím, protože z těch míst se nikdo nevrací.“

„Jak nevrací?“ nadskočil Pong zvědavostí.

„No nevrací, mizej tam předměty a lidi. Zmizej, zůstanou zmizelý a nikdo je už nikdy nespatri. Straší tam. Mimo tyhle zóny je jinak bezpečno,“ vysvětloval Medvěd Krill.

„A kdy si nám to chtěl říct?“ nechápal Blázen.

„Nikdy, nikoho tam netahám. Návštěva zóny nebyla nikdy v plánu.“

„Medvěde, tak teď už je,“ nadšeně vykřikl Pong.

„Kokote, co ty na to?“ zeptal se Kapitán.

„Můj vůdce, protože strašidla neexistují, nebál bych se podniknout menší výzkumnou expedici. Už jsme viděli všelijaké podivné věci, takže by nás nemělo nic překvapit,“ odpověděl Kokot.

„Hm,“ začal Blázen přemýšlet, protože si nebyl jist, jaký smysl má vstupovat do rizika, „co z toho budeme mít?“

„Šéfe, dobrý pocit z adrenalinu. Se mnou se nemusíte ničeho bát, všechno přežijem,“ řekl Pong a bylo vidět, že je rozhodnutý.

„Dobře, až dopálíme všechno co tady máme připravený, tak Medvěd najde nějakou malou blízkou zónu, do který se půjdeme podívat. Souhlasíte?“

„Šéfe, to by šlo,“ zajásal Pong.

Než vypálili veškerý kvas, uteklo mnoho opilých dní. Jediný, kdo měl nějaký přesnější přehled o době uplynulé byl Kokot, ale ten se rozhodl zbytečně neprudit nějakým časem, protože ten byl zatím irelevantní.

„Vážení hosté, dnes vyrazíme na cestu,“ řekl odpočatý a střízlivý Medvěd, který přestal především konzumovat alkohol, „srandy sme užili dost. Čtyři dny pochodu odsud je zóna, kterou navštívíme.“

„Nepoletíme Kapkou?“ zeptal se Blázen.

„Ne, to by byl podvod. Jste na kurzu přežití,“ odpověděl Medvěd a nahodil přísný výraz.

„Šéfe, to dáme, projdeme se a určitě zase dostaneme přednášku o rostlinách, ze kterých lze pálit chlást,“ uklidňoval Blázna Pong.

„To si děláš prdel,“ mružel Blázen, když před sebou viděl vrcholky hor.

„Nedělám, projdeme průsmkem, přespíme v jeskyni a pak dorazíme k zóně.“

„Spát v jeskyni?“ vytřeštil Blázen oči.

„Jasně, chcete spát snad venku jako běžný účastníci? Ta jeskyně je normálně jen pro mě. Se do ní uchyluju, když rozdám samostatný úkoly.“

„Medvěde, ty seš blázen,“ zakroutil hlavou Pong a vyrazil zase na cestu po lesní stezce.

Bez zvuků cvrlikání ptactva a řvaní zvěře došli už k úpatí průsmku.

„To ticho mě deprimuje,“ řekl Pong a zařval jako lev. Ozvěna mu odpověděla, ale to bylo tak všechno.

„Do tmy tam sme,“ pověděl Medvěd a začal stoupat po kamenité stezce.

„A když už sme tady, sledujte ten mech. Jednou za pět let vykvete a je plnej cukru. Je z něj málo mechovice, ale stojí za všechny prachy. Tu sme nepili, protože bysme ji všechnu vypili,“ vykládal během pochodu.

„A co vzácné kovy, zlato, stříbro?“ zeptal se Kokot, který pozoroval minerální žíly ve skalách.

„Všeho je tu dostatek, však v jeskyni uvidíte spoustu zlata,“ odpověděl Medvěd.

Vskutku nekecal a těsně po západu slunce dorazili k zasněžené úžlabině a Medvěd Krill vytáhl malý dálkový ovladač. Zmáčkl tlačítko a skrytý mechanismus začal odsouvat ledopád při stěně.

„Ten led je umělej, nikoho nenapadne, že je za ním docela útulná jeskyně,“ zasmál se, vstoupil do otvoru a rozsvítil světlo.

Uvnitř bylo příjemně vytopeno a stěny zdobily zlaté žíly.

„A ty vole,“ konstatoval Blázen, vytáhl nůž a začal rýpat do vzácného kovu.

„Naprostoj nejvyšší ryzost a vzadu je jakuza s termální vodou, takže se můžete umejt, jestli chcete,“ řekl Medvěd a shodil ze sebe batoh a zbraně.

„Můj vůdce, moje vnitřní senzory několik posledních hodin detekují slabý zdroj energie a odsud to není,“ řekl Kokot, který celou cestu skoro nepromluvil, protože se věnoval zkoumání krajiny.

„Co to pro nás znamená?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, ten zdroj je slabý a nemohli jsme ho z oběžné dráhy detekovat, ale znamená to, že tam, kde je energie, může být i něco dalšího.“

„Hergot Kokote, ty taky někdy mluvíš v hádankách, jako když Pong začne mlít ty své šaolinský ezosračky. Prostě tam něco je a strašidla to rozhodně nebudou,“ odpálil Kapitán nervózně brko.

„Hele, je tady zbytek mechovice, pojďte ochutnat,“ svolal všechny Medvěd, když odemkl jeskynní bar.

„A ty vole, zase bude chlastačka,“ zamružel Blázen a šel ochutnat. A byl rád nakonec, že ochutnal, protože pálenku z vysokohorského mechu lze pít málokdy.

Nakonec se nadšeně pár dnů zdrželi, protože Medvěd jim ukázal několik nádherných vyhlídek a jednu propast, která byla plná prastarých kostí.

„Takovejch děr je na planetě víc, tahle je ještě jedna z těch menších,“ řekl Medvěd, když hleděli do propasti smrti.

„Kdo je sem mohl takhle uklidit?“ nechápal Blázen.

„Těžko říct, ale spíš to vypadá, že je něco vcuclo dovnitř. Nějakej vír či co, fakt tomu sám nerozumím. Pojďme zpět, zítra vyrazíme k zóně,“ řekl a záhadně umlkl.

„Ty nám něco tajíš, žejo?“ zeptal se Pong během sestupu k jeskyni.

„Co tím myslíš?“ jakoby nerozuměl Medvěd.

„Ty víš, co myslím. Viděl si divný věci.“

„No, viděl, neviděl. Někdy je vidět v noci na obzoru divný světlo,“ řekl potichu Medvěd.

„Jaký světlo?“ vložil se do rozhovoru Blázen.

„Oranžový světlo, ale nikdy sem k němu nešel. Na to sem neměl koule,“ zamručel Krill.

„Můj vůdce, tady se děje něco divného.“

„Kokote, to sem si taky všiml,“ odpověděl Blázen a odhodil dokouřený vajgl.

V jeskyni nakonec strávili několik pěkných dní, protože termální vířivka a příjemné vysokohorské podnebí přímo lákalo k odpočinku. Medvěd Krill je provedl po okolí a dával okatě najevo své nekonečné znalosti místní flory, ze které šlo vyrábět alkohol.

„Medvěde, ty víš o pálení a chlastu naprosto všechno,“ obdivoval Pong Medvědovo know-how.

„Seš úplnej pan Mistr, protože takovýhle znalosti lze získat jenom dlouholetou praxí. Já o tom něco vím, i když sem z jinýho oboru. Víš, perník je láska na celý život. Než se naučíš vařit piko s duší a dlouhým příběhem, vyjedeš kilogramy matroše a zkazíš desítky varů,“ pochválil průvodcovy znalosti.

„Pongu, ty vole, ty seš úplnej perníkovej básník,“ zasmál se Blázen a zapálil nový brko.

„Šéfe, vždyť mě znáte.“

„A jak to tady účastníci kurzů zvládaj? Vždyť tu nic neroste,“ vyptával se Pong během návratu do jeskyně.

„Proto se tomu taky říká *„kurz přežití“*, ve kterým musej udělat naprosto všechno, aby prostě přežili a vrátili zpět na základnu. Jak sem říkal na začátku, čas od času to tady někdo nedá a pak mám maso,“ vysvětlil Medvěd.

„Aha, sem vlastně zapomněl,“ zamručel Pong a byl rád, že zrovna žádný maso neměl v chladírenském boxu.

„Můj vůdce, podívejte,“ ukázal Kokot rukou směrem, kterým byla zóna. Nad obzorem světélkovala oranžová záře a bystré oko vidělo, že v záři cosi poletuje.

„Musíme hned do jeskyně, nechceme tady bejt až slunce zapadne úplně,“ zbledl Medvěd, padl na všechny čtyři a utíkal po pěšině do bezpečí.

„Se posral ne? Kokote, nahod' kvalt a utíkej za ním, ať ten zmrď za sebou nezamkne,“ vykřikl Pong a Kokot zmizel rychlostí blesku, až za ním zůstával jenom zvednutý prach.

„To je zmrď, asi bysme měli přidat do kroku,“ odhodil Blázen brko a začal běžet.

„Šéfe, já ho zabiju.“

„Nikoho ještě zabíjet nebudeš, počkáš až ti řeknu,“ odsekl Kapitán.

„Můj vůdce, zavřel by za sebou a nečekal na nás. Ještě štěstí, že jsem ho předběhl a zabránil mu v zablokování dveří,“ vítal Kokot udýchaného Blázna a nervózně nasranýho Ponga.

„To je kurva zasraně dobře, protože v tý oranžový mlze něco je a není to z našeho světa. Je čas si znovu promluvit s Medvědem.“

„Pongu, co tím myslíš?“ zeptal se dýchavičně Kapitán.

„Šéfe, zalezte dovnitř, smrdí tady démonský hovno,“ řekl stručně Pong a pozoroval přibližující oranžový dým, ve kterém se pohybovaly temné stíny. Dveře zavřel pro zvýšení dramatickosti v poslední chvíli a okamžitě zaměřil svoji pozornost k rozklepanému Medvědovi.

„Tak, teď mi povíš zmrde všechno co víš a to rychle, protože začínám bejt fakt nasranej,“ vytáhl vykostřovací nůž a z očí svítila smrt.

„Já, já, já se z vás poseru,“ zamručel Medvěd.

„To se ty vole dozajista posereš,“ odpověděl Pong a lehce píchl nožem do místa nad medvědími očima.

„Cos mi to... Úúúúhh,“ ulevil si Medvěd a jeskyní prosákl neskutečný rigól.

„A teď to sežer, snad kurva nechceš, abysme to dobrovolně čuchali,“ nadzvedl Pong nůž a velmi zle se díval Medvědovi do očí. Ten raději neodporoval a s výrazným odporem v obličeji sežral vlastní trus.

„Můj vůdce, to bylo velmi nechutné,“ řekl Kokot a otevřel zavazadlo, ze kterého vytáhl bednu s vypínačem a několika otvory. Zapnul přístroj, jenž začal tiše vrnět a nasávat vzduch.

„Co to...?“ nechápal chvíli Blázen účel krabice, ale jakmile zavoněla lesní vůně, pochopil.

„Můj vůdce, přenosná čistička vzduchu,“ zavrnil Kokot knírkem a vypadalo to, že se usmál.

„Ty k tomu nic neříkej, raději si otři ty hovna z držky a začni konečně zpívat,“ promluvil Pong a pozoroval Medvěda.

„Já sem vám říkal, že tady straší a říkal sem to hodně brzo. Né, vy debilové ste mi nevěřili a mysleli ste si, že sem nějaký čůrák,“ začal mluvit Medvěd Krill.

„Ty vole, my sme viděli už takovejch divnejch věcí a tak víme, že žádný strašidla neexistuju. Tohle čemu čelíme je stará dobrá démonická mlha plná zrasanejch démonů,“ řekl Pong přísně.

„Já vůbec netuším jestli je mezi strašidlem a démonem rozdíl, ale ta mlha je fakt nebezpečná. Koho pohltí, ten zmizí a nezůstane ani zub.“

„Strašidla neexistuju, démon tě může postrašit, ale není strašidlo. Démoni jsou velmi reálné bytosti a většinou dost zlé bytosti. Studiem démonologie sem v klášteře zabil spoustu času.“

„Dobrá, nebudu se hádat,“ zkroušeně pověděl Medvěd, „ale pravdou je, že se mlha objeví vždycky, když přiletí účastníci kurzů. Většina přežije, některý zabije příroda, ale za většinu ztratit může právě tahle divná mlha. Čím víc lidí na planetě, tím větší pravděpodobnost, že někdo zmizí.“

Pong se zamyslel.

„Šéfe, teď už chápu proč vám Madam Kawasaki dala tenhle dárek. On je to totiž velmi neobyčejný dárek a krom toho značně nebezpečný. Návštěva tohoto místa bude výjimečnou událostí jen pro ty nejodvážnější muže vesmíru,“ otočil se Pong ke Kapitánovi.

„Ty vole, myslíš, jo?“ řekl Blázen a vychutnával brko.

„Sem si tím jist, má nás ráda.“

„Má pravdu, ona má udělenou výjimku od Velké rady a může sem posílat klienty. Z chlastu a komerčáků rada financuje vlastní bojové jednotky. Výhodný obchod pro všechny,“ pokračoval Medvěd.

„No, sem rád, že se mi potvrdilo, že nejde o nějaký zlej úmysl. Víš k té mlze ještě něco?“ zeptal se Pong a zmírnil tón hlasu. Medvěd Krill ucítil úlevu a přestal se bát o život.

„Nic, jen to, že vychází ze zón a nikdy sem se k žádný nepřiblížil,“ odpověděl.

„Dobře, ale to neznamená, že by ses měl přestat bát o svůj zrasanej život,“ pověděl Pong a nešlo poznat, zda-li si dělá prdel nebo to myslí vážně.

„Můj vůdce, počkáme dokud mlha nezmizí a pak budeme pokračovat dál nebo se vrátíme na pobřeží?“ promluvil Kokot.

„Já ti nevím, Kawasaki nás chtěla potěšit, tak bysme asi měli zjistit o co tady jde, nemyslíš? Navíc by byl Pong pěkně nasranej, kdybysme odtud zbaběle utekli,“ odpověděl Blázen, otevřel lahvičku a odpálil brko.

„Šéfe, to bych byl,“ zasmál se Pong a začal drtit krystal.

„Jak dlouho tu musíme zůstat?“ zeptal se po pár hodinách Blázen, kterého to sice v jakuze s termální vodou, lahváčem v ruce jedné a jointem v druhé bavilo, ale neměl příliš rád podzemní prostory.

„Až přestane hučet vítr, pak můžeme vyrazit dál,“ zamručel Medvěd, který už měl umytou prdel a vyprané oblečení.

„Seš si tím jistej?“ řekl Pong.

„Jo sem, měl sem tu kdysi pár jedinců, kteří byli zvědaví a čas od času ty dveře pootevřeli,“ začal Krill vysvětlovat.

„A..?“ ozvaly se hlasy.

„A experimentálně sem zjistil, že dokud hučí vítr, nemá smysl otevírat. Skoro všichni tenkrát zařvali a věře mi, že fakt není pěkný pohled, když TO protáhne humanoidní tělo dvacetimetrou škvírou.“

„Cože...?“

„Já nevím jak bych to pořádně popsal, ale ta mlha prostě do sebe vsaje celej živej organismus, od kostí, přes maso a vnitřnosti až po kůži, vlasy a zuby. Nic nezůstane kromě oblečení a výstroje.“

„To je hodně drsný,“ šokovaně pronesl Blázen.

„Je, ale když sem tady sám, tak je klid a bezpečí,“ souhlasil Medvěd.

„Jestli všechno chápu dobře, tak žádný průzkum zde ani nemohl proběhnout,“ promluvil Kokot.

„Přesně tak, několik vědeckých expedic zkoušelo mlhu zkoumat, ale všechny zmizely, tak byl průzkum zastaven a školí se tu jen přežít.“

„Medvěde a fakt si nikdy nenašel aspoň malej artefakt? Vždyť tady muselo něco zůstat,“ přemýšlel Blázen.

„Jestli tady tady něco zůstalo, tak je všechno pohlcené přírodou. Sem tam trosky staveb, ale žádný další pozůstatky sem nenašel.“

„Šéfe, čím dál tím záhadnější, žejo?“ usmál se Pong, až mu z nosu vypadával perník.

„To teda jo, ale s tebou se cejtím bezpečně,“ zalichotil mu Blázen.

„Šéfe, sem jenom váš.“

Uběhlo několik dlouhých a propařených dnů, než Kokot oznámil, že hučení větru skončilo.

„Můj vůdce, přišel náš čas. Zkusím opatrně otevřít.“

„Kokote, seš si jistej?“ nejistě řekl Blázen.

„Už je venku klid, teď máme k dispozici několik hodin, než se mlha vrátí,“ promluvil Medvěd a dveře otevřel sám. Vítr do jeskyně zanesl čerstvý vzduch a skupina vyšla ven.

„Až překročíme vrchol průsmyku, vstoupíme do míst, ve kterých sem nikdy nebyl,“ řekl Krill a v očích měl zvláštní napětí.

„Nikdy si nenašel odvalu?“ zeptal se Kapitán a zapálil nové brko.

„Ne, až teď s vámi mám pocit, že se možná dozvím, co se tady stalo. Ztracená Madam Kawasaki,“ odpověděl Medvěd a zíral do dále.

Krátce po poledni byli konečně vysraní, umyti a připraveni vyrazit. Medvěd Krill zabezpečil a zamaskoval vchod do jeskyně a zahladil venkovní stopy. Naposledy se rozhlédl a pomalu vyrazil do kopce vstříc vrcholu cesty. Blázen s Pongem a Kokotem šli pár kroků za ním.

Krok za krokem, kámen za kamenem, nádech po výdechu a úder po úderu srdce postupovali k okamžiku, kdy se měla jejich cesta změnit.

„A ty vole,“ zamručel Pong, když zastavil vedle čekajícího Medvěda.

„Tak to není dobrý,“ zapálil Blázen brko.

„Můj vůdce, máme před sebou velkou záhadu,“ promluvil Kokot.

„To teda máme,“ souhlasil Kapitán a pozoroval zelené moře stromů pokrývajících údolí. Skrz krajinu vedla skoro neviditelná cesta, kterou příroda pomalu pohlcovala a končila na obzoru v oranžovém oparu pokrývající trosky staveb. Ticho se stalo ještě krutějším, až z něj mrazilo v kostech.

S Pongem v čele začali sestupovat cestou k zelenému údolí.

Jediný zvuk, který občas zaslechli bylo ševelení listů a praskání větví. Z lesa zmizel veškerý hmyz a čím víc se nořili do hlubin, tím víc bylo vše divnější. Nakonec živé stromy zmizely a nahradily je mrtvé dřevěné stožáry oholených kmenů, které nad sebou držely nataženou gigantickou maskovací síť.

„Co to kurva má bejt?“ nechápal Blázen a raději motal další brko.

„Můj vůdce, velká záhada,“ odpověděl suše Kokot a veškeré jeho vnitřní senzory jely maximálním výkonem. K tomu ještě ze zavazadla vytáhl několik další citlivých přístrojů.

„Detekuješ něco?“ zeptal se Medvěd.

„Nic moc, kromě běžné kosmické radiace jenom jakousi zvláštní energii.“

„Už sem říkal, že je to démonská energie, cejtím ji až v morku kostí a brní mě z ní polovina mozku. Tam v tý oranžový záři je démon jako prase,“ řekl zcela vážně Pong.

„Pongu, ty děláš, jakobysme se z nějakýho starýho démona posrali. Už sme jich pár poslali na onen svět určený pro zabité šílený běsy,“ promluvil Blázen.

„Šéfe, tenhle zmrnd není jako ti předchozí, tohle je něco jinýho.“

„Jak něco jinýho?“ nechápal Blázen.

„Šéfe, tohle je zasraně silný. Mistr povídal, že démonská síla pokrývající širou krajinu byla naposledy viděna před mnoha tisíci lety a pomohl ji tenkrát zastavit neohrožený zabiják démonů s motorovou pilou místo ruky.“

„Ty vole, Pongu, to sou ty vaše šaolinský ezosračky. Bůhví jakej má tahle pohádka skutečnej výklad.“

„Šéfe...?“

„Promiň Pongu, ale víš, že sem vždycky z těchle ezosraček celej nesvůj.“

„Šéfe, vždyť víte, že tenkrát Mistři ještě neznali pravý původ těchto šílených bytostí.“

„Nebo znali a tobě akorát hovno řekli,“ odsekl Blázen a rychle domotával nový brko.

„Šéfe...?“

„Nechte toho a nehádejte se,“ vstoupil do vyhrocenější diskuse Kokot.

„Se nehádáme,“ řekl Blázen a odpálil joint.

„Jen drobná výměna názorů ohledně bezpečnosti Šéfa,“ usmál se Pong a otevřel lahváče.

Cesta tichým mrtvým lesem ubíhala normálním chodeckým tempem a večer již byli na dohled prvních staveb.

„Můj vůdce, energie zesílila, měli bychom být ostražití.“

„Kokote, jsem připraven a cítím to. Musíme se dostat někam do bezpečí, protože až se setmí, budeme pěkně v prdeli,“ řekl Pong a vyndal z obleku jakési staré obřadní předměty a hromadu vonných tyčinek.

„Musej proběhnout tyhle šamanský nesmysly?“ promluvil Medvěd.

„Mlč a musej. Pong ví, co dělá,“ řekl Blázen, vytáhl dalšího lahváče a nepřestával pozorovat svého ochránce, který prováděl jeden ze šaolinských rituálů. Mručel, vydával podivné zvuky neznámou řečí a chvílemi levitoval.

Obřad probíhal asi čtvrt hodinu, během které Pong nepromluvil slova jazykem, kterému by Oogle překladač rozuměl. Mrtvým lesem se vznášel kouř vonící santalovým dřevem a zvuky vydávané obřadními nástroji.

„Šéfe,“ promluvil konečně Pong.

„Si hotovej?“ řekl Blázen.

„Šéfe jo a bude to hustý. V centru tý mlhy je čistý zlo, démon z paralelního vesmíru.“

„Jak to víš?“

„Šéfe, mluvil sem s mrtvými prastarými Mistry Šaolinu a povídali, že prostě čas od času podobný tvor projde do našeho vesmíru. Většinou se jim to stane v oblastech vysoké gravitace u obřích hvězd, takže jsou okamžitě zničeni, ale někdy se trefí do obydlího místa. Pak je problém.“

„Jako jakej problém?“ nechápal Blázen.

„Šéfe,“ řekl Pong a začal rýsovat čáry pika, „jediná možnost jak je zničit, je odpálit nejbližší hvězdu.“

„To nejde, vždyť mi zničíte domov,“ vykřikl Medvěd.

„Ještě uvidíme, teď musíme pokračovat dál. Už o nás vědí a návrat zpět nemá prázdného smyslu,“ konstatoval Pong a natáhl dvě velké lochny.

„Ste se posrali, nikdy sem vás sem neměl vodit,“ šlel Medvěd Krill, držel se za hlavu a propadal panice.

„Ale přivedl si nás sem, protože tvoje zvědavost byla větší než strach. Teď se ty vole uklidni nebo tě zabiju, protože to je to poslední, co právě potřebuju, aby nějaký debil propadl totální panice. Aby bylo jasno, od nynějška velím kurva já. Rozumíš?“ zvedl Pong hlas a nahodil přísnější výraz.

Medvěd Krill mručel a běhal po všech čtyřech dokolečka jako zvíře v kleci jaté.

„Bože, to je debil,“ otevřel Blázen lahev a napil se.

„Můj vůdce, měli bychom urychleně pokračovat, brzo začne stmívání a záření energie už teď přesáhlo veškeré doposud naměřené hodnoty,“ vstoupil do rozhovoru Kokot.

„Pongu, ty vole, buď ho uklidni nebo rychle zabij. Na tohle fakt nemáme čas,“ řekl důrazně Blázen. Nabuzený Číňan se podíval po Mědvedovi a zakřičel.

„Teď okamžitě zastav magoření nebo seš mrtvej!!!“

Na Medvěda Krilla perníkový řev zapůsobil jako rohypnul a okamžitě prudce zastavil. Zhluboka oddychoval a velmi tupým výrazem pozoroval okolí.

„Už vnímáš?“ zeptal se Pong. Medvěd Krill na něj přesunul pohled.

„Už jo, trochu mě rozhodila představa, že bych přišel o svůj domov.“

„Fajn, taky bys mohl přijít o život. Teď konečně můžeme pokračovat,“ odpověděl Pong a škvírou mezi přivřenýma očima pozoroval Krilla.

Světlo pomalu ubývalo a noc začala přicházet. Pong vedl skupinu starou cestou směrem ke stavbám, jejichž první ruiny míjeli. Rozpadající domky s propadlými střechami, staré haly a trosky z nichž se nedal určit jejich původní účel.

„Šéfe, musíme rychle někam zmizet.“

„Můj vůdce, můžu navrhnout řešení, které by se mohlo Pongovi líbit,“ promluvil Kokot.

„No, povídej.“

„Mohli bychom se schovat v budově, odkud vychází démonská energie.“

„Kokote, to si vážně myslíš, že je chytřejší nápad?“ nechápal Blázen.

„Šéfe, možná má pravdu kluk plechová. Pod svíci bývá tma, takže to pojd'me zkusit, čas nám rychle ubíhá a tma přichází.“

„Vy ste šilenci, ale věřím vám,“ řekl Kapitán a odpálil dalšího špeka.

Přidali do kroku a Pong je vedl k centru všech událostí - velké šedivé budově pokryté plazivými rostlinami a zářící do okolí oranžovým světlem.

Poslední paprsky místního slunce mizely z krajiny a z mlhy začaly vycházet velmi nepřátelské skřeky. Medvěd Krill začal zvracet.

„To máš abst'ák nebo co to jako děláš?“ nechápal Blázen, který nervózně pokuřoval brko.

„Sem úplně v prdeli,“ odpověděl instruktor přežití.

„Tak se se seber nebo chcípni,“ řekl stručně Pong a velmi netrpělivě kontroloval okolí. Vytáhl ze záhybů oblečení jakýsi pytlík, ze kterého vysypal do dlaně světélkující prášek a potřel jím oba své meče.

„Šéfe, tímhle bych měl zabíjet demony.“

„Určitě ,měl' zabíjet??“ nechápal Blázen.

„Šéfe, v posledních několika tisících letech neměl žádný mnich příležitost vyzkoušet funkčnost tohoto prostředku. Takže nevím jestli bude fungovat a jestli ne, tak sme pěkně v hajzlu.“

„Ty vole, Pongu, to je teda prognóza,“ řekl Blázen a vystrašenýma v očima pozoroval mlhu, která čekala až zmizí poslední světlo.

„Můj vůdce, Pongu, Medvěde! Sem pojd'te!“ zakřičel Kokot a ukazoval rukou na malé dveře ve velké šedivé budově porostlé zelení. Bylo jasné, že jsou v centru dění.

Kokot rychle otevřel zrezivělé dveře a popoháněl běžící přátele. Pong kryl Blázna a očekával příchod zla. Slunce zapadlo, světlo zmizelo a krajinu osvětlovala oranžová mlha, z níž vylezly dvě oranžové ruce zakončené pařáty, které šáhly po Kapitánovi. Pong na nic nečekal a vyzkoušel meč.

„Pyčo, funguje to,“ s úlevou v duši se hlasitě a krutě zasmál, když pozoroval dvě k zemi padající mlžné ruce. Odpovědí mu byl příšerný řev a Pong byl rád, že jeho Šéf zapadl do dveří. Zastavil, otočil se a pozoroval Medvěda Krilla, jak se snaží zachránit vlastní medvědí kůži.

„Ten je ztracenej,“ řekl Pong a srazil lehce světélkujícím mečem jakousi oranžovou hlavu.

„To si myslíš?“ promluvil šeptem Blázen.

„Šéfe, naprosto jasně, dívejte.“

Kapitán sledoval, kterak smrtící oranžový plyn trhá za šíleného řevu Medvěda Krilla na malinkatý kousíčky.

„Raději zavři nebo skončíme podobně,“ pověděl Pong Kokotovi a udělal mu místo. Za hlasitého skřípotu Kokot dveře uzavřel.

„Šéfe, vypadá to, že sme prozatím v bezpečí,“ promluvil Pong, když ustalo nepříjemné škrábání na druhé straně.

„Jo, ale kde to kurva sme?“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, to musíme zjistit,“ odpověděl Kokot a rozsvítil oči.

Byli v betonové chodbě, jenž klesala do hloubky a na první pohled bylo zřejmé, že toto místo dlouho nikdo nenavštívil.

Chodba je dovedla zatraceně hluboko do velké haly, ve které byly jen dvoje dveře. Kokot vyzkoušel velkou spínací páku, kterou přepnul do polohy ‚Zapnuto‘ a menší elektrický oblouk naznačil, že místo je stále napájeno energií. Rozsvítila se světla a odhalila velkou prázdnou betonovou halu s malým stolkem a dvěma židlemi uprostřed.

Čeho si všimli hned poté bylo, že na židlích sedí dvě kostry a na stole leží videokazeta.

„Šéfe, tohle místo vypadá jako lacinej bunkr, někde tady musí bejt přehrávač,“ zvedl Pong kazetu a sfoukl z ní prach.

„Moc na výběr nemáme, jdeme se podívat za ty dveře,“ řekl Blázen, který dobalil nové brko.

„Můj vůdce, rozumný přístup,“ souhlasil Kokot a šel splnit úkol. Zatlačil a s rachotem otevřel první vstup. Čekalo je tradiční překvapení. Spatřili dlouhou betonovou místnost plnou válců naplněných kapalinou a vše bylo propojené kilometry kabelů.

„Nějaká laboratoř,“ konstatoval Blázen a vyfoukl mocný dým.

„Můj vůdce, parádní postřeh, předpokládám, že za těmi druhými dveřmi bude určitě obslužná místnost.“

„To je dost možný,“ promluvil Pong, který tiše pozoroval halu.

Kokotův zkušený odhad potvrdilo otevření druhých dveří. Vešli do staré zašlé kontrolní místnosti plné počítačů popsaných neznámým písmem. Oogle překladač začal pracovat a po několika zdouhavých minutách zjistil, že se jedná o deset tisíc let mrtvý jazyk.

„Je čas pustit video, snad na nás nevybafne z díry nějaká pomatená kráva,“ řekl Pong a sfoukl prach z něčeho, co připomínalo videopřehrávač.

„Souhlasím,“ odpověděl Kokot a velkým přepínačem pustil energii do počítačových systémů, které se začaly probouzet.

Kazeta hladově zajela do otvoru přehrávače, jenž začal vydávat zvuky dlouho nepromazaného stroje. Mechanismus převíjení zaskřípal, obrazovka začala zrnit a stará magnetická hlava promáčkla pásku. Tlačítko s nápisem „přehrávání“ ještě fungovalo.

„Panebože zsranej, já se z těchlech videopříběhů poseru,“ zamručel Blázen a odpálil brko.

„Šéfe, tohle bude myslim jiný,“ řekl Pong.

Obraz přeskakující z černobílé do barevné ukázal dvě postavy. Muže a ženu v místnosti s válci, kterou viděli vedle.

„Jmenuji se Dana Scullyová a toto je můj kolega Fox Mulder,“ začala mluvit žena.

„Kdože to je?“ nechápal Pong.

„Moment, projedu databáze,“ odpověděl Kokot.

„Fox měl pravdu, spiknutí existuje a právě jsme v jeho centru. Naše vláda tajně pracuje s mimozemským genetickým materiálem a experimentuje s klonováním.“

„Co to je za magořinu?“ zakroutil hlavou Blázen.

„Pokud se v duchu ptáte, jestli nesledujete hloupost, tak vás mohu ujistit, že nikoliv. Tohle místo není planeta Země, dokonce se ani nenacházíme ve Sluneční soustavě, ale jsme úplně mimo. Portál, který nás sem dostal, se nejspíš porouchal a začala z něj vylézat smrtící oranžová mlha, jenž zabíjí všechno, co pokryje. Toto je poslední bezpečné místo.“

„Jsou to démoni a přicházejí z démonský dimenze,“ skočil ji do řeči Fox a vypadal dost šíleně.

„Mulder se úplně pomátl a všude vidí demony. Pořád něco povídá o muži s motorovou pilou místo ruky,“ pokračovala Dana.

„Šéfe...“

„Pongu, já to sleduju,“ odsekl Blázen, odklepl popel z brka a furt ničemu nerozuměl.

„Můj vůdce, tihle dva jsou postavy z jednoho hodně starého seriálu,“ sklonil se k němu Kokot.

„Ty vole, to musel bejt debilní seriál s mizernou sledovaností,“ uškíbl se Kapitán.

„Jsou to démoni,“ zakřičel do kamery Mulder a Dana ho odstrčila.

„Nech už toho!“

„Nenechám, musíte vyvolat démonobijce s motorovou pilou místo ruky, jinak celá Galaxie zhyne!“ zařval Mulder a někam utekl.

„Musím jít za ním, úplně se zbláznil. Pokud někdo uvidí tohle video, řekněte doma, že za všechno může prezident. Dana Scullyová konec.“

Obraz zmizel a objevila se bitva mravenců.

„Co to kurva mělo bejt? Rozuměl ste tomu někdo?“ motal Blázen nový brko.

„Můj vůdce, nedává to úplně smysl, ale jedno pojítko bych viděl,“ přivřel Kokot oči a zavlnil knírkem.

„Nechceš do toho fakt zatáhnout ty Pongovy ezosračky, žene?“

„Šéfe, sice sou to ezosračky, ale víte že ty moje ezosračky občas fungujou,“ odsekl Pong a pokračoval.

„Už je to podruhý, kdy je řeč o zabijákovi démonů s motorovou pilou místo ruky a pro mě je to jasné Mistrovo znamení, že mám začít medítovat. Ale nejdřív si dám lahváče a něco k jídlu.“

„Tak to bude problém,“ promluvil opatrně Kokot.

„Jak problém?“ zeptal se Blázen.

„Zavazadlo zůstalo venku. Nějak jsme na něj v tom zmatku zapomněli,“ odpověděl Kokot.

„A do píce, co budeme jíst?“ vyděšeně vytřeštil Blázen oči.

„Šéfe, pár dnů vydržíme a já zkusím medítování urychlit jak nejvíc to půjde, ale musím se poradit s Mistry, jak zabijáka démonů vyvolat.“

„Pongu a nemůžeš ten zabiják démonů bejt ty?“ opáčil Blázen.

„Šéfe, kdybych to byl já, tak by taky byla o mě řeč,“ pousmál se Pong a zapálil vonné tyčinky. To bylo znamení, že meditace začíná.

Pong byl mimo už třetí den a Kapitán Blázen začínal mít pořádný hlad a žízeň.

„Kokote, něco musíme udělat, takhle to nedám, mám sušáka jako kráva.“

„Můj vůdce, mám jít ven pro zavazadlo?“

„Nikam nechod', nevíme co by se ti mohlo stát, musíš vymyslet něco tady,“ vysušenými ústy řekl Kapitán.

„Můj vůdce, potom tedy musíme využít místních prostředků. Čistička odpadních vod funguje a nějaká užitková voda tu je, která by se dala vyčistit...“

„To mi říkáš až teď?“

„Můj vůdce, až na tom pracuji dva dny, ale nechtěl jsem vás stresovat dřív, než budu hotov. Práce se mi protáhly, ale s jídlem bude problém. Myslím, že máte jedinou možnost.“

„Kokote jakou...?“ opatrně promluvil Blázen, protože mu hlavou proběhla taková divná myšlenka.

„Můj vůdce, je tu klonovací technologie.“

Kapitán Blázen hluboce povzdechl.

„Ale toho sem se obával, myslíš jako naklonovat Ponga a sež...?“

„Můj vůdce, to jsem zrovna nemyslel. Pongovi by se asi nelíbilo, kdyby zjistil, že jste ho naklonoval a snědl. Ale sám sebe byste mohl a odpadla by i nějaká morální dilemata.“

„Kokote, ty vole, ty myslíš, že bych měl naklonovat sám sebe a potom sám sebe sežrat??“ křičel Blázen.

„Můj vůdce, takhle bych to neřekl, spíše jen zkanibalizujete sám sebe, ale ještě nad tím pár dnů přemýšlejte. Zatím se napijte čisté pramenité vody,“ podal Kokot Kapitánovi orosenou sklenku s čistou studenou tekutinou.

Blázen spláchl sušáka začal přemýšlet.

O dalších pár dnů, kdy byl Pong stále ve stavu hluboké meditace, Kapitán Blázen promluvil.

„Kokote, zapni ten klonovací sráč a vzorek chceš jakej? Stačí chlup?“

„Můj vůdce, konečně. Bohatě postačí. Za dva dny si dáte středně propečený steak.“

Kokot nelhal. Byl naštěstí ohleduplný a naporcoval produkt klonování sám. Nechtěl Blázna zatěžovat víc než by bylo zdrávo, protože už tak byl z hladu docela vyšinutý.

Netrvalo dlouho a starou betonovou halou vonělo čerstvé pečené maso. Kapitán už ani nepřemýšlel a utrhł malinkaté sousto z porce, kterou mu Kokot nachystal.

„Proč kurva tak málo?“ křičel Blázen.

„Můj vůdce, abyste neumřel šokem z jídla. Přejedení by vás mohlo snadno zabít, takže vám budu porce servírovat v malých dávkách, než si zase navyknete na pořádný kus žvance. Rozumíte?“

„Ty vole, chápu, ale spláchnul bych to pivem,“ usedl Blázen na židli a začal motat brko.

„Tady to parádně voní,“ přišel o nějakých pár dnů později Pong.

„A ty vole, už si konečně skončil?“ zaprudil Blázen, který už měl zase zdravou barvu ve tváři.

„Copak to máme k jídlu? Dal bych si maso a pivo, pořádně mi vyhládlo,“ usadil se Pong ke stolu.

„Pivo není a tohle sem já,“ odsekl Blázen a zabafal z jointu.

„Cože...?“ nechápal chudák Pong.

„Pongu, přesně je to takhle...“ začal Kokot vysvětlovat Číňanovi příběh krmě a tomu chvíli trvalo, než pochopil, co je na stole za jídlo.

„Šéfe, to je hodně hustý, můžu si kousek vzít? Víím jak vyvolat zabijáka démonů, ale potřebuju chvíli odpočinek.“

„Pongu, najez se, přeci tě nenechám umřít hladu.“

Popravdě řečeno, snědli ještě několik klonů a vyšňupalo se hodně lajn, než Pong pořádně nabral síly k vyvolání démona.

„Šéfe, můžete ubalit opravdu pořádnýho jointa?“ zeptal se.

„Si chceš zahulit?“

„Šéfe nechci, ale je to nutná součást obřadu.“

„No dobře,“ řekl Blázen a začal motat brko.

„A ubalte ho fakt pěkný,“ zaprudil Pong.

„Tady ho máš,“ podal Kapitán svému ochránci brko.

„Šéfe, ještě ho odpalte.“

„Bože, ty se navotravuješ,“ zapálil Blázen špek a znovu ho podal.

„Teď oba dva ustupte, možná bude trochu rozruch,“ řekl Pong, zamával jointem ve vzduchu, pak ho umístil do jednoho bodu v prostoru těsně nad vlastní hlavou a poodešel.

„Zabijáku démonů, přijď nám pomoci s oranžovou démonskou sračkou,“ vykřikl a zvedl obě ruce. Marihuanové cigaretě zasvítíl zapálený konec, jakoby někdo mocně šlukoval. Po krátké chvíli se v omamném kouři počala zjevovat postava muže, který měl místo ruky motorovou pilu.

„Ty vole, Pongu, že ti to trvalo. Čekám jak nadržaná kráva, až mě zavoláš,“ promluvil chlápek.

„Co to kurva...?“ nechápal Pong.

„Ty vole, vy šaolinský mistři fakt naděláte, furt nějaký obřad, mimosmyslová komunikace a nadlidský možnosti. Hromada zabitého času, kterej sme mohli užitečně zabít zabíjením démonskejch sviní. Jo a jmenuju se Ash Williams a ten joint je fakt kurevsky dobrej,“ představil se muž s motorovou pilou místo ruky.

„Tak to je mimo moje rozumový chápání,“ padl Blázen na židli a rozklepanejma rukama zkoušel ubalit brko.

„Můj vůdce, jsme svědky mimořádného fyzikálního jevu,“ zkoušel ho uklidnit Kokot.

„Zabíjení démonů není nic mimořádného, to je můj běžnej život. A kde vůbec sou?“ chlubil se Ash.

„Tam venku za těma dveřma, ale musíme si nejdřív popovídat,“ řekl Pong.

„Tak vy tvrdíte, že jsem v hodně hluboký budoucnosti a nejsem na Zemi? O ničem takovým Mistři nehovořili, ale oni byli fakt divná parta,“ ujist'oval se Ash, že všechno správně pochopil.

„Jo,“ řekl Blázen.

„A taky tvrdíte, že venku je oranžová mlha plná démonů, který je potřeba zabít?“

„Jo, chceš to zopakovat po čtvrtý?“ promluvil Pong.

„Ne, já jsem se jen potřeboval ujistit, že to není jenom tím dobrým hulením. Tak kdy půjdem zabíjet?“ odpověděl zmatlaný Ash a pořád si nebyl jist, jak moc je zhulenej.

„Dáme si steaky k obědu a pak vyrazíme. Půjdem my dva,“ řekl Pong.

„To rád slyším, pěkně to voní. Copak jíme za masíčko?“ pověděl Ash.

„Moje maso a nejsem špatnej,“ zasmál se Blázen a mocně potáhl z brka.

„Za chvíli zaleze místní slunce a vyleze čerstvá mlha. Já připravím magický protidémonský kruh, ze kterýho povedeme boj. A než ho připravím, zkusíš se poohlídnout po našem zavazadle, mám hroznou chuť na lahváče. Rozumíš?“ povídal Pong Ashovi u dveří ven.

„Jasný,“ usmál se Ash a rozkouřil jointa.

Pong otevřel dveře. Do chodby vítr zavál několik suchých lístků a zvenčí nebylo nic slyšet.

„To ticho je vražedný,“ řekl Pong a vyšel ven.

Venku byl klid a tak začal rychle chystat, slovy Kapitána řečeno, ezosračkový předměty a rituální kruh, který musel nakreslit vlastní krví.

Ash mezitím vyrazil obhlédnout okolí, aby zkusil najít zavazadlo. Sice netušil jak vypadá, ale Pong ho ujistil, že až předmět uvidí, tak ho určitě pozná. Byl fascinovaný a současně velmi vyděšený z neskutečného ticha okolo a v zamyšlení úplně zapomněl sledovat západ slunce.

Zavazadlo však poznal bezpečně. Měl pocit, že vypadalo šťastně, když se objevil, ale radost mu zkazila oranžová mlha.

Denní světlo zmizelo a zazněl příšerný démonský řev. Ash nastartoval pilu, popadl zavazadlo a utíkal zpět. Naostřeným řetězem stínal oranžové mlžné ruce, hlavy s rohy a sem tam nějakou démonskou nohu, která se mu připletla do cesty.

„Ty vole, utíkej!!!“ křičel Pong, který odrážel dorážející demony, jenž zkoušeli projít skrz magický krevní kruh.

„Ty vole, tys ho našel,“ vrhl se Pong k zavazadlu, když zadýchaný Ash překročil ezoterickou hranici bezpečí. Okamžitě vytáhl dva lahváče, otevřel je a oba naráz vyexoval.

„Ty vole, to sem potřeboval, vytáhni si taky,“ řekl Pong s blaženým výrazem v obličeji.

„Teď sem konečně připraven vyjebat s těma démonskejma zmrdoma. Budem je řezat hlava nehlava a pak z kruhu vylezem, najdem hlavního démona a pořádně s ním vyjebem,“ dodal a začal okamžitě zabíjet oranžové zrůdy.

Mezitím Blázen s Kokotem seděli v laboratoři a počítali hodiny.

„Hele Kokote, jestli to venku Pong s tím bezrukým typem nevyřeší, tak mi dojde hulení.“

„Můj vůdce, nyní už nám nezbyvá nic jiného, než trpělivě čekat.“

„Já vím, ale dal bych si pivo.“

„Můj vůdce, dokud se nevrátí Pong, nezkoušel bych pátrat po pivu.“

„Kokote, já vím. Máš sebou aspoň nějakou stolní hru?“

„Můj vůdce, můžu vyrobit ‚*Člověče nezlob se*‘.“

„Tak ho vyrob, ať nějak zabijem čas.“

Venku nastalo ráno a s ním přišel jeden poznatek.

„Pongu, ty vole, je normální, že démoni ráno nezmizí?“

„Ashi, teď už asi jo,“ odpověděl Pong a uvědomil si, že měli dost příležitostí zdrhnout. Hlavou mu proběhlo, že o tomhle raději asi pomlčí.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Ash, protože si všiml, že démonů moc neubylo.

„Musíme najít jejich hnízdo a zničit ho,“ odpověděl Pong.

„Máme nějakou šanci?“

„Ashi, malou, nachystám nám magický krytí a pak půjdeme přímo ve směru, ze kterého všichni ti zmrdi přicházejí,“ nadhodil Pong svůj plán.

Ze záhybu oblečení vytáhl pytlík s tím samým materiálem, kterým pokryl meče a posypal jím hlavy.

„Pokusme si vzájemně krejt záda,“ řekl a natáhl dvě pořádné lajny perníku. Ash zapálil nový brko a společně překročili bezpečí krvavého kruhu.

Oranžová mlha zaječela bolestí, když do ní vstoupili, ale prozatím jim nemohla ublížit.

Začali se prosekávat proti proudu démonů a byla to skutečně tvrdá šichta. Nestříkala krev, nelétaly useknuté údy, nohy se jim nezamotávali do vyvržených střev a vnitřností, nikdo neřval bolestí a nevolal matky.

Několik dlouhých hodin tvrdého boje s démonským nepřítelem přivedlo oba dva hrdiny na velké prostranství, uprostřed něhož byl oranžový kruh.

„Tak odtud lezou zmrdi jedni,“ zamručel Pong.

„Čím to zacpem?“

„Ashi, netuším, asi nějakou magií,“ odpověděl Pong a vytáhl jiný pytlík. Z něj vyndal malý kamínek, pořádně si ho prohlédl a promluvil.

„Tohle zkusíme hodit do té díry a pak uvidíme.“

„Pongu, co to je?“

„Zkamenělý vývar z démonský kosti, šaolinský tajemství. Jinak je to strašný afrodisiakum.“

„Si myslíš, že to pomůže?“

„Nevím, podle informací od Mistrů by to mělo zavřít díru. Nezbejvá nám nic jiného, než jim věřit.“

„Tak dem,“ řekl Ash a znovu zařízl pilu do dotěrných démonů.

Za chvíli stáli nad oranžovou propastí, do které Pong vhodil uzavírač démonských děr.

„Něco se děje,“ ukázal pilou Ash a opravdu. Oranžový kruh se změnil v obrovský démonský anál a okolní půda začala s vlněním.

„Hm, to není dobrý,“ konstatoval Pong.

„Právě teď si myslím, že je to výborný. Pongu, došlo na slova Mistrů, se kterými mě vyprovázeli.“
„A co ti, ty vole, řekli?“
„Že prej mám jít do prdele,“ odpověděl Ash a potáhl mocně z brka.
„To sou celý voni. Bereš je vážně?“ zasmál se Pong.
„Naprosto,“ odpověděl Ash a po hlavě skočil do prdele.

Ozval se šílený temný a krutý řev, jenž rozehnal oranžovou mlhu a pozabíjel veškeré demony v ní.
„A to bychom měli,“ konstatoval Pong a odsypal na meče půl géčka peří. V tu chvíli se zem otřásla a byl odhozen několik metrů daleko.
V místě, kde kdysi byla jenom obyčejná démonská řiť, začala vylézat opravdu odporná bytost s křídly, pařáty a dlouhými chapadly kolem zuby pokryté huby.
„Cthulhu,“ pomyslel si Pong a bytost znovu zařvala.
„Já vím, máš to v prdeli a si pořádně nasranej,“ řekl Pong.
Kreatura opět vydala smrtelný ryk, až se molekuly vzduchu zachvěly strachem.
„Chceš si to se mnou rozdat, rozumím. Taky jsem pro,“ povstal hrdě Pong a věděl, že přišla jeho příležitost.
Ukázal, že umí taky ječet a s vysokofrekvenčním Kung-fu křikem letěl s napřaženými meči vstříc hrůzostrašný zrudě.

Pong s ničím takovým dosud nebojoval. Věděl, že vyhlazení Zakázané říše nebylo snadné, ale toto bylo přímo nemožné. Zkoncentroval veškeré své schopnosti a zkoušel najít jakékoliv zranitelné místo. Jeho jedinou výhodou však byla výška, protože v porovnání s démonem byl jenom komár a bylo těžké ho zaplácnout.

Z poskakování kolem příšery ho vyrušil známý hlas.

„Pongu, ty vole, co to je za zmrda?“

„Šéfe, co tady děláte?“

„Měl sem fakt příšernou chuť na lahváče, tak sem ukecal Kokota, aby otevřel dveře. No a vidím, mlha pryč a vocád' jde hroznej řev. Kde máš Ashe?“

„Šéfe, ten je v prdeli a láhváče sou támhle někde v tom bordelu.“

„Pongu jasný, ale co ten zmrd?“

„Šéfe, ten je trochu problém,“ odpověděl Pong a neustával v létání kolem démona, „ještě nevím jak ho zabít.“

„Tak to máme problém.“

„Šéfe, já vím,“ zakřičel Pong a ut'ál jedno z chapadel. Démon zařval.

„A hele, nic se neděje, nový mu nenarostlo, to ten zmrd nečekal,“ pomyslel si Pong a obratně ut'ál další.

Démon chytil oběma pařáty břicho a nepřestával příšerně řvát. Za chvíli se kroutil bolestí a zkoušel drápy otevřít vlastní hrud'.

Pong seskočil a šel ke Kapitánovi, který nechápavě s Kokotem sledoval celou scénu.

„Co blbneš, sundal sem ti kus toho kníru, tak proč se držíš za břicho?“ zakřičel směrem k démonovi.

Ten pozvedl hlavu a pohlédl na něj.

„Je to v prdeli!“ zařval hrůzostrašně, až se zvedl vítr, který počechral vlasy a Kokotův knírek.

„Hele, to je zvuk motorový pily?“ naklonil se Blázen k Pongovi.

„Šéfe, mohlo by být,“ potvrdil Číňan, když chvíli poslouchal.

„Můj vůdce, to je zcela jasně zvuk motorové pily,“ souhlasil Kokot.

V tu chvíli se to stalo. Démon znovu zařval a z podbřišku mu vyjel list pily, který pokračoval až úplně nahoru ke krku. Rána otevřela chřtán a ven vypadla hromada vnitřností, ze kterých se vyplazil Ash Williams.

„Úkol splněn, dejte mi rychle lahváče.“

„Tak tohle sem ještě v životě neviděl. Budu si muset s Mistrama pořádně promluvit,“ podal mu Pong pivo.

„Promluv si s nima, ale prej nemáš otravovat příliš brzo. Nemaj na tebe furt náladu. Blázne, ubal mi pořádný brko, ať si ještě zahulím, než zmizím.“

„Kam bys mizel?“ zeptal se Kapitán a začal motat jointa.

„Čeká mě hromada dalších démonů, tohle byla taková bokovka, kterou sem udělal pro Mistry z letitý známosti, ty vole,“ rozesmál se Ash a zapálil brko, který mu Blázen připravil.

Jak ho zapálil a začal kouřit, fyzické tělo se pomalu rozpouštělo v marihuanovém kouři.

„Šéfe, tak tohle bylo hodně ujetý. Co teď uděláme?“

„Pongu, já nevím, ale rozhodně jedem domů. Madam Kawasaki za tenhle dárek poděkujeme později. Kokote, ty sepiš zprávu pro Velkou radu a nějak jim popiš, co sme tady všechno viděli, zažili a provedli. A deme rychle do prdele.“

„Můj vůdce, rozkaz!“ zasalutoval Kokot a vyndal ze zavazadla dva lahváče.